

Kavárna je totalitnější než komunisté za Husáka, říká Petr Hampl. Ale jsou na konci sil, mobilizují děti jako Hitler na konci války

02.04.2018 19:17

ROZHOVOR „Ne nadarmo se říká, že svoboda je květina zalévaná krví vlastenců. To není myšleno symbolicky, tady se mluví o skutečné ochotě umírat. Počítejme tedy s tím, že proběhne ještě mnoho konfliktů a že elity udělají všechno pro to, aby zavedení skutečné demokracie zabránily,“ tvrdí sociolog Petr Hampl. Jak elity stupňují tlak a jejich moc přesto bude slábnout, vysvětluje ve své knize „Prolomení hradeb“, a vyzývá k trpělivosti. Dramatická politická změna je podle jeho slov na cestě, protože v současné parodii na demokracii není vidět budoucnost a politická korektnost i konflikty elit r ozlož&i acute; jejich efektivitu.

Foto: Debatní klub

Popisek: Sociolog Petr Hampl v Debatním klubu

Jak vnímáte demonstrace studentů, které se ve městech konaly v poslední době? O jaké náladě ve společnosti vypovídají?

O náladě ve společnosti nevypovídají ty parodie na demonstrace vůbec nic. Spíš o zoufalství organizátorů. Typicky

tomu bývá tak, že když je nějaké hnutí na konci sil a nemá koho povolát, mobilizuje děti. Třeba Hitlerovi dětští vojáci v posledních měsících války. Tohle je obdobný případ. Pánové Bakala, Soros a jejich nohsledi mají za sebou sérii debaklů a nedokážou už dostat lidi do ulic. Tak mobilizují děti, které to berou jako zábavu a nejsou schopny ani velmi zhruba říci, proč vlastně demonstrují.

Je to tedy na jedné straně výpověď o rozkladu takzvané kavárny jako politické síly, ale na druhé straně taky výpověď o tom, kdo v České republice reálně vládne. Šéfové několika sorosovských neziskovek se domluví, zapískají a ředitelé mnoha středních i základních škol naklušou podle povelů. I když havlisté neuspěli u voleb, státní správa a média jsou nacpané multikulturními aktivisty, kteří realizují vlastní agendu bez ohledu na volební výsledek.

Spouštěcím momentem demonstrací byla volba Zdeňka Ondráčka, který se účastnil potlačování demonstrace v listopadu 1989. Není to dost vážný důvod?

Ondráček pracoval víc než dvacet let jako kriminalista, rozkrýval organizovaný zločin, nesl riziko a nevíme o jediné stížnosti, že by si v něčem počínal chybně. Co udělali pro tuhle zemi pubertáči a aktivisté neziskovek, kteří povykovali na náměstí? Co pro ni udělala Miroslava Němcová, kromě zneužívání poslaneckých výhod? Ale nejen to. Dokážete si představit, že by komunisté ještě někdy v roce 1980 řešili, co kdo dělal v únoru 1948? Byla to pro ně nekonečně vzdálená minulost. Možná by se mezi komunisty někdo takový našel, ale musel by být nějaký výjimečně hloupý a zakomplexovaný případ. Nebylo to standardní chování režimu. Přitom nás od roku 1989 dělí stejně velký časový úsek. Z toho je jediný závěr:

Dnešní kavárna je totalitnější a ideologicky zaslepenější, než komunisté za Husáka!

Nehrozí tedy, že by se vrátila nějaká obdoba komunistického režimu, jak teď zní mnohá varování?

Všimněte si, že když komunistické ideály zcela vyprchaly, začal tehdejší režim strašit lidi návratem do kapitalismu dvacátých let. Přesně to se dnes opakuje. Dnešní eurobyrokratický režim už nedokáže nabídnout absolutně nic pozitivního. Nemá žádnou vizi, která by lidem nebyla k smíchu. Straší tedy návratem do padesátých let. Ale stejně jako tehdy i dnes platí, že když politický režim nemůže nabídnout nic jiného než strašení, jak hrozně by se lidem údajně žilo po jeho zániku, je to znak, že se ke svému zániku opravdu blíží.

A návrat komunistů?

Nikdy nehrozil návrat komunistů v tom smyslu, že by měli obnovovat státní plánovací komisi, domovní důvěrnice, státní bezpečnost, přehrávkové komise a podobně. Stalo se prostě jen to, že po pádu minulého režimu se někteří jeho exponenti zapojili do normálního života jako podnikatelé, manažeři, zaměstnanci, zákazníci, rodiče, řidiči – prostě v běžných životních rolích. A po čase se logicky začali angažovat i v politice. Ale to je přece přesně to, co jsme v listopadu 1989 chtěli! Z komunistických mocipánů se stali normální občané. Druhá věc je, že mnozí si ponechali neférové výhody. Před listopadem 1989 se jim dostalo lepšího vzdělání, získali cenné kontakty, zkušenosti, některé důvěrné informace, někteří měli ulité peníze. Rozumím tomu, že to vzbuzovalo hněv. Ale asi se s tím nedalo nic dělat. A v každém případě je to třicet let starý problém. Nic, kvůli čemu se mělo letos vycházet do ulic. Mnohem vážnější bylo angažování havlistů. To skutečně ohrozilo základy demokracie.

Jak to myslíte?

V listopadu 1989 lidé odmítli husákovský režim. Ve volbách v 1992 pak ještě razantněji odmítli havlismus. Strana Občanské hnutí, v jejíž kampani se Havel intenzivně angažoval a kterou masivně prosazovala tehdejší veřejnoprávní televize, se ani nedostala do Parlamentu. Václav Havel měl zůstat prezidentem s dekorativní rolí, jenže porušil všechny sliby a pomocí intrik postupně dostal své stoupence na klíčová místa ve státní správě, médiích, univerzitách a politických stranách. Fakticky provedl takový tichý nenápadný puč. Tady bylo skutečné ohrožení demokracie.

Volbu Miloše Zemana a vítězství ANO tedy můžeme označit za významný krok směrem k obnově demokracie. Tím neříkám, že je mi sympatický Andrej Babiš, ani neříkám, že souhlasím se vším, co dělá Miloš Zeman. Ale jejich postavení je výsledkem férové demokratické volby, která – na rozdíl od takzvaných proevropských stran – nebyla tažena mediální manipulací.

Mluví se také o zavádění prvků přímé demokracie – o referendu a přímé volbě starostů. Pravicové strany před těmito změnami varují.

To je normální. Už tři tisíce let je tomu tak, že aristokraté nenávidí demokracii. Pokaždé tvrdí, že lid je příliš neurozený, nerozvážený, neinformovaný, manipulovatelný a já nevím co ještě. Ve skutečnosti se bojí o svoje výhody. Nic jiného není za dnešním varováním před přímou demokracií. Všimněte si také, že čím striktněji ti lidé odmítají demokracii ve vlastní zemi, tím horlivější jsou v bombardování jiných zemí ve jménu podpory demokracie. Připomínám ale také, že po celé dějiny tomu bylo tak, že pokud lidé chtěli demokracii, museli si ji vybojovat. Ne nadarmo se říká, že svoboda je květina zalévaná krví vlastenců. To není myšleno symbolicky, tady se mluví o

skutečné ochotě umírat. Počítejme tedy s tím, že proběhne ještě mnoho konfliktů a že elity udělají všechno pro to, aby zavedení skutečné demokracie zabránily. Opět říkám, je to očekávatelné a svým způsobem normální.

Mluvíte o přímé demokracii, jako by nebylo varianty.

Současná parodie na demokracii nemá budoucnost. A je několik cest, kudy se může vývoj ubírat. Může být nastolen celoevropský totalitní systém stalinského typu, stejně brutální jako v nejhorších komunistických letech. Nebo můžeme postoupit směrem k přímé demokracii. Možná se ještě ukáže, že i parlamentní demokracie může být úspěšná, pokud bude změněn volební systém a zavedena odvolatelnost politiků. Potom se nabízí vůdcovská demokracie, riskantní, ale intuitivní. Je možné si představit kombinaci různých systémů. To všechno by mělo být předmětem veřejné diskuse. Ale taková diskuse musí začít přiznáním, že současný režim nelze za demokracii pokládat.

Právě tím se zabýváte v knize „Prolomení hradeb“, kde předkládáte scénáře dalšího vývoje. Řekněte mi něco o knize.

Především se snažím ukázat, že i když elity stupňují totalitní tlak, jsou patrné také známky vnitřního rozkladu. Moc elit bude slábnout. Bude přibývat vnitřních konfliktů mezi různými skupinami elit. Politická korektnost postupně rozloží jejich vlastní schopnost efektivně jednat. Dramatická politická změna je tedy na cestě, ale budeme potřebovat ještě hodně trpělivosti. A je zapotřebí, aby vlastenecká strana byla dobře připravena na okamžik, kdy oslabení elit otevře příležitost ke změně.

Patří politika do škol? Nebo by studenti měli protestovat pouze ve svém volném čase? Máme jim vyjadřovat úctu, že se snaží chránit demokracii?

Studenti nechrání demokracii, nýbrž bakalo-soroso-kracii. Nicméně k té otázce. Různé politické režimy to vidí různě. Některé vidí školu jako místo politické agitace, jiné mají za to, že škola má být neutrální. To, co je nyní zaváděno ve školách, odpovídá normalizaci sedmdesátých let. Povinné účasti na prvomájových průvodech, malé skupiny nadšených pionýrů, lhostejná většina a učitelé hlasitě vyjadřující poslušnost režimu. Nicméně vypadá to, že snahy multikulturních aktivistů přinesly také takové nezamýšlené důsledky, které z dlouhodobého hlediska otočí situaci proti nim.

Jaké důsledky?

Když pozorně sledujete, co se ve školách skutečně děje, což není v době sociálních sítí obtížné, můžete si všimnout formování malé, nicméně výrazné skupiny vzpurných kluků. Když vás učitelé vybízejí k účasti na demonstraci, naprostá většina se zapojí, a vy zorganizujete partu, co zůstane na vyučování, to chce značnou odvahu. Nezapomínejme, že ti mladí lidé jsou vůči vedení školy naprosto bezmocní. To není jako v zaměstnání, kde – pokud se nepohodnete – prostě jdete pracovat jinam. A teď si vezměte, že někteří ti kluci šli ještě dál.

Třeba na internetu zveřejnili text, kde kritizovali sluníčkovou ředitelku školy. To by byl akt velké odvahy i u jedničkáře, ale pokud má ten mládenec mizerný prospěch a tudíž je velmi zranitelný, nezbyvá než před ním smeknout. Není to chytré, ale je to nesmírně statečné. Je vidět, že ten mladý muž má bojovné srdce.

Naše země potřebuje bojovníky. Chytrých a vychytralých ubožáků máme přebytek. V tom týdnu kavárenských demonstrací si někteří mladí lidé vyjasnili, co chtějí, co je pro ně důležité a čemu jsou ochotni čelit. Byl to týden, kdy se rodila nová generace vůdců skutečného demokratického hnutí, nikoliv té kolaborantské parodie na demokracii, s jakou operuje kavárna.

Je vládní vyjednávání už příliš dlouhé? Jak tuto délku vnímá veřejnost? A může se dlouhé čekání u voličů vymstít?

Naprosté většině obyvatel je úplně jedno, jestli vláda má, nebo nemá důvěru. Z hlediska jejich životů to není žádný rozdíl. Proč by tomu měli věnovat pozornost? Babiš vyhrál volby, Babiš vládne, víc nepotřebují vědět.

A ministři?

Copak někomu ještě záleží, kdo je ministrem čeho? Znájí lidé vůbec jejich jména? Možná si někdo vybaví, že je tam nějaký detektivkový herec, co jeho manželka obdivuje africké samce, a možná si někdo vzpomene na trochu neobvykle působící lesbičku... ale jinak? To je téma pro experty a politology.

Normální lidé se o to nezajímají, protože vědí, že dopad na jejich životy je velice malý až žádný. Natož aby se zajímali, jestli na těch ministerstvech sedí s důvěrou, či bez důvěry.

Není patologické, že se občané nezajímají o složení vlády?

Je to realistické. Lidé pochopili, že změna ministra většinou nic nemění. Pokud ano, tak je to jedno, protože to stejně nemohou ovlivnit. Je to výsledek stavu, kdy už řadu let fakticky rozhodují ministerští úředníci. A protože se havlistům podařilo prosadit na úřednická místa řadu multikulturních fanatiků, realizuje se jejich program bez ohledu na volební výsledek. To vidíme třeba na dramatických změnách ve školství, kde už dvacet let setrvale klesá úroveň výuky a

přibývá ideologického vymývání mozků. Vidíme to na obraně, která rezignovala na hájení území České republiky a jejím jediným smyslem jsou nákupy u amerických zbrojovek. Vidíme to i na spolupráci vnitra a spravedlnosti, které občanům lžou, že tu údajně nemáme žádné islámské imigranty, a přitom v tichosti realizují programy usazování Afghánců a dalších. A mohli bychom pokračovat.

Vyplývá z toho, že volby nic neřeší a že nemá cenu volit ani takzvané protestní strany?

To si rozhodně nemyslím. Ale pokud občan hlasuje pro antisystémovou stranu, nemůže čekat, že se jí podaří prosadit významnou část programu. Pokud někdo volil třeba SPD, poskytl tím hlasem možnost vytvořit velkou a silnou organizaci připravenou převzít někdy v budoucnu moc. To není málo. Druhá věc samozřejmě je, jestli SPD té šance dokáže využít.

V Respektu vyšel s odkazem na průzkumy, které ukazují posilování hnutí ANO, článek, že téma antibabiš prostě nefunguje. Co vlastně udělal Andrej Babiš s českou veřejností? Co by musel udělat špatně, aby ho Češi měli dost? Mimochodem, přichází s tématy jako zvyšování důchodů, slevy na jízdném, objíždí republiku a říká, co všechno zaplatí a postaví. Bude tohle dál fungovat?

Zdá se, že v této chvíli je hlavní Babišova síla v tom, že je proti takzvaným tradičním stranám. Představitelé ODS, TOP 09 a dalších čekali, že až se voliči nasytí Babiše a až se provalí Babišovy skandály, tak se k nim voliči vrátí. Nefunguje to. Lidé si pořád ještě pamatují a rozhodně nechtějí jejich návrat. Ostatně tyto strany jim vše usnadňují neustálým vytvářením umělých afér, hysterickými scénami a podporou fašizujících neziskovek. Lidé tedy budou raději snášet Babišovy skandály,

než by k moci pustili politiky typu Kalouska, Fialy, Bělobrádka a tak dále. SPD zatím není dost silná, aby mohla vést vládu. Další vlastenecká strana je v nedohlednu. Voličům prostě nezbývá nikdo jiný než Babiš.

Jak jste vnímal kritiku Miloše Zemana směrem k České televizi v inauguračním projevu? Víím, že jste kritikem veřejnoprávních médií, k tomu se dostaneme níže, ale je taková příležitost vhodná?

Přiznám se, že bych raději slyšel burcuující vlastenecký projev apelující na národní hrdost a volající k obraně západní civilizace. Ale je věcí pana prezidenta, o čem chce mluvit. A kritika veřejnoprávních médií i Bakalova gangu byla plně oprávněná. Prezident v žádném bodě nepřekročil hranici toho, co je správné, slušné a demokratické.

Řekl jste mi, že „veřejnoprávní média v současné podobě nejsou ničím jiným než obrovským propagandistickým aparátem, který naprosto libovolně zvýhodňuje některé skupiny a proti jiným vede mediální válku. Dokud budou existovat veřejnoprávní média v současné podobě, nelze mluvit o férové soutěži myšlenek, osobností a stran.“

Doporučil jste zrušit televizní poplatky, přidělit rozpočet odpovídající desetině současného stavu a „dívat se, jak se aktivisté navzájem požerou v boji o poslední peníze. Bude to podívaná odporná, nechutná, ale poučná.“ Veřejnoprávní televizi ani rozhlas už dávno podle vás nepotřebujeme. Jste si tím jistý? Tedy za předpokladu, že by se podařilo zajistit objektivitu, nebylo by lepší, kdyby existovala? Nebo se domníváte, že to jednoduše není možné?

Podle mne by bylo dobré, kdyby existovalo médium systematicky povzbuzující národní soudržnost a národní hrdost. To není jen o pocitech, to má i bezpečnostní rozměr.

Věřím, že na takovou televizi by lidé ochotně přispívali ze svých daní, pokud by nebyla tak děsivě rozmařilá jako současná Česká televize. Desetina současného rozpočtu, tedy měsíční poplatek do dvaceti korun by úplně stačil. To je ale čistě teoretická úvaha. Nic takového se nerýsuje. A než pokračování té děsivé propagandistické mašinérie, která si říká veřejnoprávní média, to raději nic.

zdroj: petrhampl.com

Bez virů. www.avast.com